

El ministre de Defensa haurà de dir si pensa com Guerra

/ Arxíu

Narcís Serra ho té difícil. Els seus adversaris polítics reconeixen que és un home hàbil. És tan hàbil com un equilibrista. El que passa és que, quan les coses trontollen, fins i tot els equilibristes més hàbils ensopegen i cauen.

Un dia o altre, Serra haurà de trencar el seu silenci i definir-se. Haurà d'explicar com compagina la seva tasca de ministre de Defensa del govern del PSOE amb la seva militància al PSC-PSOE, concretament a la Federació de Barcelona d'aquest partit.

Com a ministre ha de ser fidel complidor de les directrius governamentals i del president Felipe González. Tant més fidel ha de ser quan, segons els experts del que es cou al palau de la Moncloa, l'ex-alcalde de Barcelona i fill de família burgesa, que ha tingut la sort de fruir dels estudis i de l'estil de vida propi dels burgesos catalans, és un dels quatre que formen el nucli de l'actual

Oriol DOMINGO

Serra ho té difícil

Entre el PSC i el PSOE

govern espanyol. Aquest nucli és integrat per Felipe González, Alfonso Guerra, Miguel Boyer i Narcís Serra.

Per tant, Serra ha de ser fidel a la nova orientació política del president del govern espanyol. Aquella promesa solemne i formal davant el poble i l'electorat de celebrar un referèndum per a sortir de l'OTAN s'ha convertit ara en un referèndum per a continuar dins de l'OTAN.

S'ha de dir que els anti-atlantistes tenen motius per a sentir-se decebuts, ja que tenen consciència que han estat enganyats per uns polítics que, en nom de l'ètica, feien promeses per aconseguir vots. També s'ha de dir que els qui consideren que les coses són

com són i que Espanya ha d'estar a l'OTAN com ha d'estar al Mercat Comú, difícilment creuran ara en la credibilitat de Felipe González i companyia.

Però, alhora, Narcís Serra també ha de ser fidel a les directrius del partit en el qual milita; és a dir, a la federació barcelonina del PSC-PSOE, que és l'agrupació socialista més poderosa existent a Catalunya. I aquesta federació ha decidit manifestar-se en contra de l'actual postura atlantista del president González.

Així, doncs, ¿què farà Serra? ¿Serà fidel al seu president González, o serà fidel a la federació barcelonina del PSC-PSOE? ¿Dimitirà com a ministre? Realment Narcís Serra ho

té difícil. La seva credibilitat pot quedar afectada. De fa temps, es diu fins i tot que les seves antigues amistats amb barcelonins s'han aigualit a causa de la querella de Catalana. Perquè, ¿quin ha estat el paper de Serra en tot aquest assumpte? ¿Sabia que es preparava una querella contra unes persones de les quals ell coneixia prou bé l'honorabilitat? ¿Ho ignorava? Però, ¿és que ho podia ignorar?

Una altra amistat de Serra que s'ha gelat és la que mantenia des de la juvenesa amb Miquel Roca Junyent. Caldria preguntar-li si comparteix l'afirmació d'Alfonso Guerra quan, comentant la intervenció de Roca al debat del «estado de la nación» al congrés de diputats, el vice-president del govern deia que «Roca no és més que un polític nacionalista català, que no és una alternativa de ningú».

A més, es dona la circumstància que l'afirmació del company de Serra al govern és molt similiar en la intencionalitat a la formulada des de l'oposició més dretana per Manuel Fraga Iribarne, el gran perdedor d'aquest debat parlamentari. Fraga ha dit que el partit reformista és un intent dels nacionalistes catalans de voler dividir el centre-dreta en benefici propi: «juguen a dividir en benefici de l'interès català, no de l'interès general d'Espanya».

Deuen estar nerviosos Guerra i Fraga per la posada en marxa del Partit Reformista. ¿Ho estarà Serra? Perquè si els nacionalistes es queden al Principat, llavors són acusats, emprant la terminologia de Rodolfo Martín Villa, de «aldeanos». ¿Què en diu Serra, de tot això? Però el ministre no fa declaracions.